

cu amabilitate, de numeroase persoane: mă refer în special la familia Cappellini, care deține Castello di Verrazzano, din Greve; la familia Matta, a cărei proprietate este Castello Vicchiomaggio; la călugării din mănăstirile La Verna și Sacro Speco din Subiaco. În să le mulțumesc, de asemenea, lui Niccolò Capponi, pentru ajutorul său, și translatorului nostru italian, Andrea Carlo Cappi, pentru sfaturile și pentru sprijinul său. Îi mulțumesc lui Andrea Pinketts fiindcă ne-a dat cu împrumut numele său ilustru. Și, nu în ultimul rând, le adresez încă o dată mulțumiri membrilor familiei mele, cărora nu le pot mulțumi niciodată îndeajuns: lui Isaac, Aletheia, Selene și Christine.

Și, ca întotdeauna, vreau să le mulțumesc acelor oameni care au făcut posibilă apariția romanelor sub semnatura Preston-Child: Jaime Levine, Jamie Raab, Eric Simonoff, Eadie Klemm și Matthew Snyder.

În încheiere, ne distanțăm de orice interpretare greșită a Sfintei Scripturi făcută de Wayne P. Buck, sau de modul eronat în care folosește profesorul Von Menck proporția de aur. Toate persoanele, departamentele de poliție, corporațiile, instituțiile, agențiile guvernamentale și amplasamentele, atât din America, precum și din Italia, menționate în acest roman sunt fie imaginare, fie folosite într-un context fictiv.

Agnes Torres își opri Fordul Escort de culoare albă în mica parcare din afara proprietății și ieși în aerul rece al zorilor. Gardul viu avea o înălțime de aproape patru metri și era tot atât de impenetrabil precum un zid de cărămidă, din stradă nefiind vizibil decât vârful țuguiat al acoperișului de țiglă al casei. Dar putea să audă vuietul valurilor și să simtă miroslul sărat al oceanului nevăzut, de dincolo de clădire.

Își încuie cu grijă mașina – merita să fii prudent, chiar și într-un asemenea cartier –, apoi căută în mânunchiul bogat de chei, o găsi pe cea potrivită și o strecură în broască. Poarta grea, metalică, se deschise către interior, expunând vederii o peluză verde, întinsă pe cei trei sute de metri ai pantei care cobora spre plajă, flancată de două dune. Pe tastatura încastrată în poartă începu să clipească o lumină roșie și Agnes se grăbi să tasteze codul cu degete febrile. Avea la dispoziție treizeci de secunde înainte de a se declanșa alarma. Odată scăpase cheile și nu apucase să tasteze cifrul la timp, iar chestia aia trezise practic întregul oraș și adusese la fața locului trei mașini de poliție. Domnul Jeremy se înfuriase atât de tare, încât Agnes își închipuise că era gata să scoată foc pe nări. Fusese îngrozitor.

Apăsa pe ultima tastă și lumina deveni verde. Oftă ușurată, încuie poarta și se opri să-și facă cruce. Pe urmă își scoase rozariul și prinse prima mărgea cu pioșenie între degete. Acum,

pe deplin înarmată, se răsuci pe călcâie și traversă peluza legănându-se pe picioarele scurte și butucănoase, mergând încet ca să-și ofere timpul necesar pentru a psalmodia de mai multe ori, pe șoptite și în spaniolă, Tatăl Nostru, Ave Maria și Slavă Te. Spunea întotdeauna o decadă din rozariu înainte de a intra pe domeniul Grove.

Imensa clădire cenușie se înălța în fața ei, amenințătoare, o singură fereastră – sub coama acoperișului, încruntată precum ochiul unui ciclop – strălucind galben pe fundalul de un gri metalic al casei și al cerului. Deasupra se roteau pescăruși, tipând neobosiți.

Agnes era surprinsă. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată lumina aia aprinsă. Ce făcea domnul Jeremy la mansardă, la ora șapte dimineață? De obicei nu se dădea jos din pat înainte de amiază.

Rugăciunile odată încheiate, își puse rozariul la loc și se închină iarăși: un gest grăbit, un automatism, făcut cu mâna aspirată care avusese parte de decenii de muncă în gospodărie. Speră că domnul Jeremy nu era încă treaz. Îi plăcea să-și vadă de treabă în casa pustie, căci după ce cobora el din pat totul devinea săcăitor: scrumul de țigară lăsat în cadă exact în urma mopului ei, vasele pe care le îngrămădea în chiuvetă imediat ce o spălase ea, comentariile și înjurăturile pe care și le adresa întruna siesi, la telefon sau cu nasul în ziar, următe întotdeauna de un râs strident. Vocea lui era ca un cuțit ruginit – tăia și sfichiua aerul. Era slab și răutăios, duhnea a tutun, bea coniac la prânz și se dedă la sodomii la orice oră din zi și din noapte. Într-un rând încercase să stea de vorbă cu ea în spaniolă, însă Agnes Torres se grăbise să pună capăt oricărei tentative de acest fel. Era o limbă în care nu i se adresa nimeni, în afară de familie și de prietenii, iar ea vorbea engleză suficient de bine.

Pe de altă parte, de-a lungul vieții Agnes lucrase pentru mulți oameni, iar domnul Jeremy era întotdeauna corect în ceea ce privea slujba ei. O plătea bine și întotdeauna la timp, nu-i cerea să stea până târziu, nu-i schimba niciodată programul și nu o

acuza niciodată de furt. Odată, la început, rostise blasfemii la adresa Domnului în prezența ei și, când îi atrăsesese atenția, își ceruse scuze într-un mod cât se putea de politicos și nu mai făcuse aşa ceva niciodată.

Ajunsă pe dalele de piatră ale aleii care cotea către ușa din dos, introducea a doua cheie și bâjbâi încă o dată pe tastatură, cu nervozitate, dezactivând alarmă din interior.

Casa era întunecoasă și cenușie, ferestrele din față alcătuite din multiple ochiuri de geam având vedere către plaja prelungă, presărată cu alge, care se întindea spre oceanul furios. Zgomotul valurilor se auzea înăbușit și înăuntru era cald. Neobișnuit de cald.

Trase aerul pe nări. Persista un miros bizar, de friptură grasă lăsată prea mult în cuptor. Merse legănat până în bucătărie, dar acolo nu era nimic. Vasele murdare erau strânse grămadă și în încăpere domnea dezordinea obișnuită, zăreai mâncare râncedă peste tot, dar mirosul venea din altă parte. De parcă domnul Jeremy ar fi prăjit pește în noaptea abia încheiată. De obicei Agnes nu făcea curățenie în casa aceea marțea, dar, cu o seară înainte, el dăduse unul dintre nenumăratele lui dineuri. Ziua Muncii¹ venise și trecuse de o lună, dar petrecerile de la sfârșit de săptămână ale domnului Jeremy nu încetau până în noiembrie.

Se duse în salon și adulmecă din nou aerul. Era clar că undeva se prăjea ceva. Iar pe lângă mirosul acela se distingea un altul, de parcă se jucase cineva cu chibriturile.

Agnes Torres simți o vagă senzație de panică. Toate era mai mult sau mai puțin aşa cum le lăsase la plecare, cu o zi în urmă, la ora două după-amiaza, excepție făcând scrumierele pline ochi cu chiștoace și obișnuitele sticle goale de vin puse pe bufet, iar vasele murdare erau stivuite în chiuvetă și cineva scăpase pe o carpetă o bucată de brânză moale, călcând apoi pe ea.

Își înălță față rotofeie și adulmecă din nou. Izul venea de sus.

¹ Sărbătoare națională americană ținută în prima zi de luni a lunii septembrie (n.red.)

Urcă pe scara largă călcând ușor și se opri pe palier, unde mirosi din nou aerul. Trecu în vârful picioarelor pe lângă biroul lui Grove și pe lângă ușa dormitorului, continuă de-a lungul corridorului, trecu dincolo de cotul acestuia și ajunse în fața ușii care ducea spre etajul doi. Încercă să deschidă ușa și descoperi că era încuiată.

Își scoase din nou legătura de chei, căută printre ele zornăindu-le și, după ce o găsi pe cea potrivită, descuie. *Madre de Dios* – miroslul era mult mai cumplit. Urcă scările abrupte, nefasonate, una, două, trei, odihnindu-și pentru o clipă picioarele artritice pe fiecare treaptă. Se odihni și când ajunse sus, răsuflând greu.

Mansarda era mare, cu un corridor lung, în care răspundeau șase dormitoare pentru copii nefolosite, o încăpere pentru joacă, mai multe camere de baie și un spațiu nefinisat, ticsit cu mobilă, cu lăzi și cu picturi moderne oribile.

Văzu o dâră de lumină galbenă în capătul opus al culoarului, strecurându-se pe sub ușa ultimului dormitor.

Înaintă cu pași nesiguri, se opri, se încină iarăși. Înima îi bătea cu putere, dar ținând în mâini rozariul se simțea în siguranță. Miroslul devinea tot mai neplăcut pe măsură ce se aprobia de ușă.

Ciocăni ușurel, gândindu-se că unul dintre oaspeții domnului Jeremy ar fi putut dormi înăuntru, mahmur sau bolnav. Dar nu-i răspunse nimeni. Apucă mânerul și fu surprinsă să-l descopere ușor călduț la atingere. Acolo era un foc? Cineva adormise cu țigara în mâină? Era clar că mirosea ușor a fum, însă, cumva, nu se simțea doar fum: era ceva mai puternic. Ceva care puțea.

Încercă mânerul și constată că ușa era încuiată. Își aminti de școala mănăstirii, din vremea când nu era decât o fetiță și când murise bătrâna și nebuna soră Ana, și fuseseră nevoie să forțeze ușa chiliei ei.

Poate de partea cealaltă era cineva care avea nevoie de ajutorul ei, un om bolnav sau rănit. Scotoci încă o dată printre

chei. N-avea idee care se potrivea la ușa aia, aşa că o găsi abia după vreo zece încercări. Își ținu răsuflarea în timp ce încerca să intre, dar ușa nu se clinti decât cu vreo doi centimetri înainte de a se lovi de ceva, înțepenindu-se. Împinse o dată, apoi împinse mai tare și auzi un trosnet puternic în partea opusă.

Santa María, asta avea să-l scoale pe domnul Jeremy. Așteptă, dar nu auzi nici zgomotul pașilor lui, nici ușa băii trântindu-se, nici apa de la toaletă, nici unul dintre semnele trezirii unui bărbat irascibil.

Împinse ușa și reuși să-și vâre capul înăuntru, ținându-și respirația din pricina miroslului. În cameră plutea o perdea subțire de abur și era cald ca într-un cuptor. Încăperea fusese închisă ani de zile – domnul Jeremy detesta copiii – și de lambriurile jupuite atârnau pânze prăfuite de păianjen. Trosnetul se auzise atunci când se răsturnase un dulap vechi care fusese împins în ușă. De fapt, toată mobila din cameră părea să fi fost îngrămadită în fața ușii, în afară de pat. Patul, după cum vedea ea, se afla în partea opusă a încăperii. Domnul Jeremy era întins pe el, complet îmbrăcat.

– Domnule Jeremy?

Însă Agnes Torres știa că n-avea să primească vreun răspuns. Domnul Jeremy nu dormea, n-avea cum, cu acei ochi carbonizați rămași deschiși în permanență, cu pâlnia plină de scrum a gurii încremenită într-un tipăt și cu limba înnegrită – umflată până la dimensiunile unui *chorizo*¹ – ieșindu-i țeapă dintr-o buze, ca un catarg de steag. Un om adormit n-ar fi stat cu coatele înăltate deasupra patului, cu pumnii înclestați atât de tare, încât i se scurseșe sânge printre degete. Un bărbat adormit n-ar fi avut trunchiul pârlit și surpat înspre interior, ca un buștean ars. Văzuse multe cadavre în timpul copilăriei petrecute în Columbia, iar domnul Jeremy părea mai mort decât oricare dintre ele. Era cât se putea de mort.

¹ Cârnăt de porc condimentat din bucătăria spaniolă (n.tr.)

Auzi pe cineva vorbind și își dădu seama că era ea însăși, murmurând:

En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo...

Se încină din nou, scoțându-și din nou rozariul și neizbutind să-ți clintească picioarele sau să-și desprindă privirea de la scena din încăpere. Pe podea era o urmă carbonizată, chiar la piciorul patului. Un semn pe care Agnes îl recunoscu.

În momentul acela înțelesе exact ce i se întâmplase domnului Jeremy Grove.

Un tipăt înăbușit îi scăpă din gâtlej și își recăpătă brusc puterea de a ieși de-a-ndăratelea din cameră, închizând ușa. Căută cu degete tremurătoare cheia și o încuie iarăși, șoptind în tot acest răstimp:

Credo en Dios, Padre todopoderoso, creador del cielo y de la tierra.

Se încină necontenit, strângând în mâini rozariul și ridicându-l la piept în timp ce bătea în retragere de-a lungul corridorului, pas cu pas, cu spatele, rugăciunile murmurate amestecându-i-se cu suspine.

Copita despicate care lăsase o urmă arsă pe podea îi spunea tot ce trebuia să știe. Diavolul venise în cele din urmă după Jeremy Grove.

2

Sergentul care întindea banda galbenă a poliției se opri, privind înciudat în jur. Harababura aia era pe punctul de a se preschimba în harababura naibii. Barierele fuseseră amplasate prea târziu și curioșii năpădiseră plaja și dunele, distrugând orice urme care ar fi putut fi imprimate în nisip. În plus, respectivele bariere fuseseră instalate în locuri nepotrivite și mutarea lor se dovedise necesară, blocând un ansamblu asortat de automobile Range Rover, al lui și al ei, iar cele două persoane coborâseră din mașini, zbierând despre întâlnirile lor importante (coafor, tenis), agitându-și telefoanele mobile și amenințând că-și sună avocații.

Sunetul năclăit ce cobora spre el era cel al rahatului împroșcat în toate direcțiile. Era 16 octombrie, în Southampton, Long Island, și cel mai notoriu, în sensul rău, dintre cetățenii orașului, tocmai fusese găsit ucis în pat.

Auzi vocea locotenentului Braskie.

– Sergent, ai uitat de gardurile astea vii! Nu ţi-am spus că vreau să delimitizezi cu bandă *tot* locul crimei?

Fără să se ostenească să răspundă, sergentul se apucă să agațe banda galbenă de-a lungul gardului viu care înconjura domeniul Grove. Ca și cum gardul acela de aproape patru metri, cu colaci de sârmă ghimpată ascunși în interior, n-ar fi fost de ajuns ca să opreasca un reporter, iar banda galbenă de plastic ar fi putut să facă. Vedea apropiindu-se mașinile televiziunilor, furgonete cu

antene de satelit, și auzea zgomotul surd al unui elicopter aflat undeva la distanță. Presa locală se îngheșua în bariera de pe Dune Road, certându-se cu polițiștii. Între timp soseau întăriri, mașini ale brigăzilor de poliție din Sag Harbor și East Hampton, alături de echipa de la Omucideri din South Fork. Locotenentul îi însira pe nou-veniți de-a lungul plajei și al dunelor, într-o încercare eşuată de a ține publicul la distanță. Băieții de la SOC¹ tocmai sosiseră și sergentul îi urmări cu privirea când intrără în casă, cărându-și gențile metalice cu echipament de laborator criminalistic. Fusese o vreme când se aflase alături de ei, ba chiar îi coordonase – dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă, într-un alt loc.

Continuă să agațe banda de gardul viu până când ajunse la dunele ce se întindeau de-a lungul plajei. Câțiva polițiști se aflau deja acolo, ținând curioșii la distanță. Mulțimea era destul de docilă, uitându-se ca o cireadă de animale proaste către casa cu acoperiș de țiglă, cu culmi ascuțite, turnulete și ferestre cu aspect bizar. Cineva deschisese un radiocasetofon și câțiva indivizi desfăceau cutii de bere. Era o zi neobișnuit de caldă de vară indiană² și purtau cu toții pantaloni scurți sau costume de baie, ca și cum ar fi vrut să conteste sfârșitul verii. Sergentul pufoi a batjocură, imaginându-și cum aveau să arate toate acele trupuri bine croite după douăzeci de ani de bere și de cartofi prăjiți. Probabil ca al lui.

Se uită înapoi, către casă, și îi văzu pe băieții de la SOC tărându-se pe peluză în patru labe, cu locotenentul mergând cu pași mari alături de ei. Tipul nu știa pe ce lume se găsea. Simți o altă împunsătură în inimă. El stătea acolo, ocupându-se de controlul mulțimii, irosindu-și experiența și talentul, în timp ce adevarata muncă de poliție era făcută de altcineva.

N-avea rost să se gândească la asta acum.

¹ Scene of Crime – locul crimei

² Expresie ce desemnează o vreme călduroasă în perioada toamnei (mai ales sfârșit de octombrie și început de noiembrie) în emisfera nordică. (n.tr.)

Cei din mașinile de televiziune terminaseră de despachetat și camerele erau instalate ciorchine, având o perspectivă bună asupra casei, în vreme ce reporterii, o frumusețe de băieți, turuiau la microfoane. Și, ce să vezi: locotenentul Braskie îi abandonase pe tipii de la SOC și se îndrepta spre camerele de luat vederi ca o muscă spre un morman de gunoi proaspăt.

Serghentul clătină din cap. De necrezut.

Văzu un bărbat alergând apăcat printre dune, în zigzag, îndreptându-se ba într-o parte, ba într-alta, și se luă după el, tăindu-i calea la marginea peluzei. Era un fotograf. În momentul când ajușe sergentul la el, se lăsase deja în genunchi și fotografia cu un teleobiectiv lung cât un penis de elefant, îndreptat către un detectiv din Brigada Omucideri de la East Hampton care luase la întrebări o servitoare pe verandă.

Serghentul îi puse mâna pe obiectiv, împingându-l ușurel într-o parte.

- Afară!
- Domnule polițist, haideți, vă rog...
- Nu vrei să-ți confisc filmul, nu-i aşa?

Îi vorbea cu blândețe. Avusesecă intotdeauna o slăbiciune pentru oamenii care nu-și făceau altceva decât datoria, chiar dacă erau reprezentanții presei.

Bărbatul se ridică, se îndepărta câțiva pași, se întoarse pentru un ultim instantaneu rapid, apoi o rupse la fugă. Serghentul o porni în susul pantei, către clădire. Mergea împotriva vântului, care bătea dinspre casa veche, plină de ascunzișuri, și în aer plutea un miros ciudat, de artificii sau de ceva asemănător. Observă că locotenentul stătea acum în centrul semicercului de camere TV, savurând momentul de glorie. Braskie avea de gând să candideze pentru postul de comandant al poliției la următoarele alegeri, iar acum, când actualul șef era în vacanță, n-ar fi putut da peste un asemenea noroc neașteptat decât dacă ar fi comis el însuși crima.

Sergentul ocoli peluza și scurta drumul luând-o prin spatele unui mic iaz cu rațe și al unui izvor, ferindu-se din calea echipei SOC. După ce trecu de niște tufișuri, zări în depărtare un bărbat care stătea lângă iaz, aruncându-le rațelor bucătele de pâine. Era îmbrăcat ca un turist de ocazie, în cel mai de prost gust stil cu puțință, desăvârșit de o cămașă hawaiiană, de ochelarii de soare de firmă, cu lentile polarizate și de un șort uriaș, lălău. Deși vara se terminase de o lună, arăta de parcă ar fi ieșit pentru prima oară la soare după o iarnă lungă și friguroasă. Sau poate după vreo zece ierni. În vreme ce nutrea o oarecare simpatie pentru un fotograf sau un reporter care se străduia să-și facă datoria, sergentul nu dădea dovadă de nici un strop de îngăduință pentru turiști. Erau cele mai mari lepădături de pe fața pământului.

– Hei! Tu!

Omul își ridică privirea.

– Ce-ți închipui că faci? Nu știi că aici a avut loc o crimă?

– Ba da, domnule polițist, și îmi cer scuze...

– Pleacă dracului!

– Dar, domnule sergent, hrănirea rațelor are o mare importanță. Sunt flămânde. Îmi imaginez că le dă cineva să mănânce în fiecare dimineață, numai că astăzi, după cum știți...

Zâmbi și ridică din umeri.

Sergentului nu-i venea să creadă. Un tip e ucis, iar idiotul acesta își face griji pentru rațe?

– Arată-mi un act de identitate!

– Desigur, desigur.

Bărbatul începu să scocească într-un buzunar, cotrobăi în altul, apoi își ridică privirea cu un aer năuc.

– Îmi pare rău, domnule polițist. Mi-am tras pantalonii ăstia scurți pe mine imediat ce-am aflat groaznica veste, dar se pare că portofelul meu e tot în buzunarul hainei pe care-am purtat-o aseară.

Accentul lui de newyorkez zgâria nervii sergentului.

Se uită la individ. În mod normal, s-ar fi mulțumit să-l gonească, dincolo de bariere. Însă omul avea ceva care nu se

potrivea. În primul rând, hainele erau atât de noi, încât încă emanau mirosul raionului de îmbrăcăminte. În al doilea rând, alcătuiau o combinație atât de hidroasă de culori și de croieli, încât păreau luate la întâmplare de pe un raft din prăvălia satului. Era vorba de ceva mai mult decât prostul gust: era o deghidare.

– Păi, eu mă...

– Ba nu, nu pleci nicăieri! Sergentul își scoase agenda, dădu înapoi un șir de pagini dintr-o mișcare și umezi vârful creionului cu limba. Locuiești prin preajmă? îl întrebă.

– Am închiriat o casă în Amagansett, pentru o săptămână.

– Adresa?

– Brickman House, Windmill Lane.

Alt găozar bogat.

– Și domiciliul stabil?

– Asta ar fi Dakota, Central Park West.

Sergentul rămase puțin pe gânduri. „Ei, asta da, coincidență!”

Apoi îl chestionă:

– Numele?

– Uitați, domnule sergent, sincer vorbind, dacă e vreo problemă, eu mă duc înapoi...

– Prenumele, *domnule!* rosti polițistul, cu voce mai tăioasă.

– Chiar e necesar? E greu de ortografiat și încă și mai greu de pronunțat. Mă tot întreb ce-o fi fost în capul mamei...

Sergentul îi aruncă o privire care îi închise imediat gura. Încă un subterfugiu din partea găozarului și avea s-ajungă-n cătușe.

– Mai facem o-ncercare. Prenumele?

– Aloisius.

– Spuneți-mi-l pe litere.

Omul se conformă.

– Numele de familie?

– Pendergast.

Polițistul începu să-l noteze cu creionul în agenda și pe acesta. Deodată, se opri. Sergentul își ridică încet privirea. Ochelarii cu lentile polarizate fuseseră scoși și se pomeni holbându-se la un